

2100.

Доскоро опитите непрестанни
Да станем жертви на Жестокостта
Изглеждаха наивни, даже странни,
И всички надалече от целта.

Сега тя вече е въоръжена
Със ужаса от ядрена война
И цялата Земя е разграфена
За удари страна подир страна.

Остава да се сложи само дата
Кога планетата да погребат
И с мощен взрив навеки тишината
Над този хубав свят да възвестят.

Все още обществото не я знае
Обаче тя из въздуха витае.

2101.

Чрез примера на хората нещастни
Животът тръгнал би по грешен път,
Изпълнен със сражения опасни,
В които плът воюва с родна плът.

Маймуни със маймуни ще се бият
И лъвовете ще измрат до крак,
Овцете овчи кърви ще да пият,
Орелът за орела ще е враг.

С подобна участ ще са и врабците,
И плъховете, а и всеки вълк,
Братоубийствено да са избити –
Такъв ще е заветният им дълг.

Борбата за общопланетна слава
До край по този път ще продължава.

2102.

Настръхнали столетия крещят
Против потисническата държава,
Галактики смущава им гласът:
“Не искаме това да продължава!”

О, колко много лъже-свободи
Те трябвало е вече да понасят!
И всяка бърза робство да роди,
За да го освети иконостасът.

Тиранинът е неговият жрец,
Поповете са негова прислуга,
А сладкодумен вестникар-подлец
Ще възхвалява мръсната задруга.

Но Времето безсилно се източва
И изход от бедите не посочва.

2103.

На подлост никой никого не учи,
Но самоуки се безспир множат...
Изглежда всеки адско мляко суче
От мамещата сатанинска гръд.

На думи обществото ги презира,
На дело имат всички благини,
Защото те са във съюз с вампира,
От който всяка светска власт кълни.

Че Бог един ден щял да ги накаже,
Другарят поп във църквата твърди,
Макар самият да не вярва даже
Във бъдещ ляк за земните беди.

И подлостта превръща се в закон
Или в *coditio sine qua non*.

2104.

Ред, основан на пълно беззаконие,
Не е ли цел на всеки мрачен вожд?
На Свободата страшната агония
Е белегът на неговата мощ.

Настъпва повседневно затъмнение,
Изтлейва под земята всеки враг,
На вожда мнението в общо мнение
Превръща се по даден негов знак.

Реките тръпнат в ужас от забраните,
Кометите забавят своя ход,
Замлъкват ветровете и вулканите
Ведно със укротения народ.

Той побеждава всичко на света,
Но него побеждава го Смъртта.

2105.

По някаква прищявка на Съдбата
Той днес е вожд на целия народ,
Кълне се в демокрацията свята,
Но иска да командва до живот.

Отровата на самотата пие
И плахо се преструва на велик,
Единствено добрата простотия
Не го напуска даже и за миг.

Представата му за света се свежда
До знанията на едно дете,
Невежите са негова надежда –
Завинаги ще го подкрепят те.

Тук връзките наистина са здрави
И няма кой от тях да го избави.

2106.

Легендата за личността на вожда
Е задкулисен творчески обряд
И той по задължение предхожда
Портрета пред останалия свят.

Ако човекът грозен е случайно
На снимката е приказно красив,
Ако е нисък той пораства тайно –
Могъщ, изискан и красноречив.

Ако ли пък като Мойсей заеква
Той говорител ще си назначи
И него ако трябва ще упреква,
Щом с нещо нему противоречи.

Прекрасен лик в Историята вкарва,
Беда е, че не всеки ще му вярва.

2107.

Един ли само хитър вестникар,
От принцип благороден ръководен,
Си търси на перото господар
И обявява съвестта за продан?

Мнозина са. И хубава цена
Предлагат им богати купувачи,
Разпръснати из цялата страна –
Водачи, а и кандидат-водачи.

И шестват вестникарските лъжи,
Зад маската на истината скрити,
И шествието им ще продължи
До пълната победа на лъжите.

А този, който се съпротивлява,
Нещастие го бърже сполетява.

2108.

Какви ли не изискани мъчения
Човек измисля в чест на своя брат,
Измисля ги с талант и вдъхновение
И за отличен майстор е признат!

Христос наистина направи опити
Нещата към добро да наклони,
Но на религията във въртопите
Доброто в зло се бързо промени.

Вместо Христос се появиха папите
Със целия си бляскав антураж
И вярата ни вкараха в етапите
На дълъг инквизиционен стаж.

Като се почне с папския чертог
Лъжата тук е най-почитан бог.

2109.

Изкуството превърна се във стока
Откакто тържището го плени
И с алчност ненаситна и жестока
Диктува му пазарните цени.

Посмъртно доста импресионисти
Надвиха милионната черта,
Купуват ги със страст капиталисти,
Превръщат в злато всяка красота.

Заклучени в огнеупорни каси
Те стават недостъпни за тълпата,
Използват ги пред гости за украса –

Тук гледат не платната, а цената,
Кое е наистина печално,
Но по-печално е, че е легално.

2110.

За “хората от бездната” се пише,
Но те завинаги остават там
По волята на Онзи, който свише
Реди света без да изпитва срам.

Защо ли Той не иска да помогне
И с равнодушие се е покрил?
Нещастникът не може да го трогне,
Умрял от глад не би го възмутил.

Напразно се на истински преструва –
На нашата фантазия е плод,
Желаем от сърце да съществува,
За да оправя нашия живот.

Така от поколение на поколение
Си го прехвърляме като видение.

2111.

След милиони векове живот
И слънцето навеки ще залезне,
Ще се прекъсне гордият му ход
Из мрака на космическите бездни.

Земята ще умре преди това
Ведно със своите роби и тирани,
С борците си за повече права
И с вождовете си богоизбрани.

Ще се получи облак тъмен прах,
Във който всичко земно ще се смеси,
Звезди ще го приветстват с призив плах

Живот от него пак да се замеси -
Съобразен и предопределен
Значително да бъде подобрен.

2112.

Успокоителната простота,
("Свещенна" според някои поверия),
Придава неизбежна лекота
На мозъчната ни материя.

Тя здравословна е по естество,
Подкрепя всякакви ръководители
Сред благоденстващото общество
След като са се с нея пренаситили.

От нищо друго нямат нужда те,
Тя богът им е заедно със вярата,
Че всеки в службата си ще расте
Над умните с победа в надпреварата.

И тази ценна благодат човешка
Работи винаги до днес без грешка.

2113.

Каждый принадлежит всем, а все каждому.

Все рабы и в рабстве равны.

(Ф.М. Достоевский, “Бесъ1”)

За мен е чудно по какви закони
Един самопровъзгласен герой
Опитва да застави милиони
Да следват някакъв измислен строй.

Не вижда ли, че главните проблеми
За мнозинството хора чак до гроб –
Били те малки или пък големи,
Са свързани със собствения джоб?

Във него чезнат светли идеали,
Създавани от светли умове,
От себе си напразно всичко дали
С любов да трогнат злите векове.

Подготвят те събития метежни,
Но до едно за жалост безнадеждни.

2014.

Ще обявят ли изборните речи
За наркотици от опасен вид?
Кой на това решил се би да пречи?
Кой над порока ще издигне щит?

Лъжите в тях не са разнообразни,
Повтарят се еднакви всеки път,
Богати с обещания напразни
И хората го знаят, но мълчат.

Те ги поемат като вцепенени,
Попиват неизбежното им зло,
И въпреки че са предупредени
Въртят предизборното колело.

Нещастници, защо не се свестите?!
Търпите, но множат ви се бедите.

2115.

Съдът ли е последната инстанция
На Правдата при славната защита?
Съдът ли е най-силната гаранция
Срещу престъпността недоубита?

Да, той е, но така е на теория,
На практика променят се нещата
Съдът щом се превърне в територия,
Където търговията е свята.

Убиецът купува оправдание
Чрез правосъдието на парите,
А съдията с тях голямо здание
Издига за децата си честити.

И всички са доволни от живота –
Съдът, престъпникът и И-д-и-о-т-а!..

2116.

В Европа, във Америка и в Азия
Кое е общо свойство на властта? –
Едно и също срамно безобразие
При бягството от отговорността.

Осъждат всички грозните мъчения,
Но без да сочат личната вина
И хора, свързани със престъпления,
Се скриват зад лъжливи имена.

В дълбокото подполие запазени,
Палачите са вечно между нас!
Макар от мнозинството да са мразени,
Необходими са за здрава власт.

Специалисти са в каквото вършат
И всяка воля могат да прекършат.

2117.

Инстинктът властва в живата природа
От милиардолетия насам,
Не сме му опознали произхода,
Но той е там. И неизменно там.

Човекът чрез морала го оспорва
Във приказките за Добро и Зло,
Със силата на словото оборва,
От древността което е дошло.

При тази величава надпревара
Той се оказва сам срещу света,
Във Разума е неговата вяра
И в началата на нравствеността.

Коя от двете сили ще пребъде,
Не е ли още рано да се съди?

2118.

На главната предизборна трибуна
Застава сладкодумната маймуна –

Тя е космата и дебеловрата,
На всички с апетита си позната,

А другите маймуни добродушни,
Дошли под строй тук кротки и послушни,

По даден знак доволни и честити
Й ръкопляскаат бурно на лъжите.

Лъжите са храната им духовна,
Потребност за живота безусловна

И сред предизборните разпродажби
Се консумират във големи дажби.

По този път в просторите подлунни
Вървят във крак все повече маймуни.

2119.

Живея сред частично честни хора
И всичките във мир със съвестта си,
На обществото ни са те опора
И пример са за трудещите маси.

Тя, честността е празничната дреха,
Която в специални дни обличат,
За тях не е потребност, а утеха
И упокой, че ближния обичат.

Нечестността се носи всекидневно,
Защото здрава е, пере се лесно,
А даже грях да е, от време древно
Се опрощава в царството небесно.

Там сред елей и други благовония
Тя е във тон със райската хармония.

2120.

Чета днес “Спомени” на наш писател,
Живял през най-жестоките години
Като комунистически деятел
В безпримерните алени пустини.

С какво безсрамие той обявява
Нещастията за велик напредък!
Превръща ги за себе си във слава
И даже в капитали напоследък.

Големите национални рани –
Къде са те? Дори не ги съзира!
От него са позорно премълчани,
А вместо тях – една креслива лира.

Във историческата панорама
Навлиза пак поредната измама.

2121.

Защо ли Дявола от тук на тръгване
Към следващия подведомствен ад
Е вдъхнал страст в човека към надлъгване,
Когато за властта е кандидат?

Не е известна никоя от целите,
Едва ли ще ги знаем някой ден,
Но резултата знаят и умрелите,
Той е за тях и нас предназначен.

Отколе изборите са все същите,
Лъжецът се представя за светец,
Престъпници измежду най-могъщите
Подкрепят най-големия лъжец.

Щастлив ще съм във всяко отношение
Във случай, че открива изключение.

2122.

Животът ми бе винаги размирен,
Безспирно ме преследваше властта,
Бях обискирван, бит и интерниран,
По лагери ми мина младостта.

За лош намираха ми произхода,
Но за това няма съм провинен?!
Проклеха ме, че враг съм на народа
И трябва да живея заклеймен.

Властта се срути. Комунизъм няма.
Обади ми се вестникарин нов:
“Кога бе радостта ви най-голяма?”
“При комунизма” – спомням си с любов.

“Шегувате се”, (явно се съмнява...)
“Защото, драги, млад бях аз тогава.”

2123.

*...Голям поплак пред Господа има
против жителите на Содом и Гомора...
(Първа книга Мойсеева, 19:13)*

Бюро за жалби в райските селения? –
Добрата Библия твърди това!
Сам Бог разглеждал всички обвинения
Със оглед на човешките права.

Наказвал сторилите престъпления
В робовладелческите общества
И определял дадена глава
Дали достойна е за закление.

Но службата отдавна е закрыта.
Не чува вече Господ земен глас
И няма как човек да го попита

Възнамерява ли във близък ден
Да упражни отново своята власт
Чрез меча си, на Правда посветен.

2124.

Детенцето най-ясно е разбрало
През своите разплакани очи
Закона на стопанското махало...
То всичко осъзнава, но мълчи.

При комунизма ниски са цените,
Но магазинът сякаш е обран,
А властите безумно упорити
Твърдят, че са със преизпълнен план.

Но ето, че настъпва ново време
С поява на свободния пазар,
Детето може всичко да си вземе,
Но само ако дядо му е цар.

А дядото, от обич обладан,
Кръщава внука си Иван-Хасан.

2125.

*Кобургите разхищават българската
кръв, защото тя не тече в жилите им.*

Аз зная, че с условно наклонение
В Историята нищо не започва,
Но, мисля, за условни разсъждения
Ще се намери все пак здрава почва.

О, колко много страшни злополучия
На българите биха се спестили
Ако, удобен щом бе нявга случая,
Републиката бяхме обявили!

Вместо това оставихме Кобургите
Да ни използват като бащиния,
Към мъките ни мъки да притургат те
И във войни да гинем всички ние.

Хиени хищни! Те са убедени,
Че още много сме им задължени.

2126.

Така наречените “мътни времена”
Създават интересни персонажи,
Заченати от мъж и от жена,
Но свръхчовеци, може да се каже.

Вълните на житейското море
За тях изглежда, че не са опасни,
Сред бурята се чувват най-добре
И всички власти са за тях прекрасни.

Лъжата те превръщат във мотор,
Чрез който шеметни победи жънат,
На всяка истина са те отпор
И всяка правда могат да препънат.

Мнозина обвиняват ги във грях,
Но тайно искат да са като тях.

2127.

Какво самодоволство изразява
Лицето на добрия съдия!
Той справедливост олицетворява
И много правда... Правда, но чия?

Това е правдата сред големците,
Където никому не казва “Не!”,
Но с ласките ѝ за да се вредите,
На вас ви трябва милион поне.

И съдията тук се разпорежда
И врежда всеки, който е богат,
За бедните е празната надежда
И правда, но не тук – на Онзи свят.

А главатарите навред тръбят:
“В страната има безпристрастен съд!”

2128.

*Илия Минев (1917-2000г) не е допуснат
да говори на митинга през края на 1989г.*

След тридесет години изтърпяни
В жесток комунистически затвор
Илия Минев горд бе да застане
Против преобразения позор.

За тридесет години пет минути
Не дадоха на стареца велик
От страх, че крепостта им ще се срути
Пред словото на този мъченик.

Сравнени с него те бяха джуджета,
Но ги крепеше лостът на властта,
Сдружената безсъвестност проклета
И силата на посредствеността.

Героят по традицията стара
Намира място само в календара.

2129.

В дома си някога аз бях убит,
Жена ми също заедно с децата,
От някакъв безмилостен бандит
С жестока цел изпратен от съдбата.

Бандит?- Оказва се, че аз греша -
На Онзи свят е хиляди изпратил,
За да спасява своята душа
Под титлата “велик завоевател”.

От костите на жертвите си той
Си е издигнал паметник надгробен,
Светът го обявява за герой

И му отрежда място в Пантеона,
А списък на убийствата подробен
Му позволява да е над Закона.

2130.

Поет под наем? - Той е украшение
В дворците царски или пролетарски
И там създава въодушевление
Във хор със шутите господарски.

Той хвали днешната идейна линия -
Макар и крива казва, че е права,
Без оглед тя червена или синя е
И за това властта го награждава.

Сравняват го със ветропоказателя,
Коего го учудва и обижда,
На "ти" е със министър-председателя
И тайно подлостите ненавижда.

А притежава повече медали
Дори и от мнозина генерали.

2131.

Кое на този свят е по-почтенното
От проститутката във наши дни?
Отвред ограбвана е неизменно тя,
Но всеки бърза да я обвини.

На себе си участва в разпродажбата
През всичките сезони ден и нощ,
Когато шампионите на кражбата
За тялото ѝ хвърлят някой грош.

Но щом направи го за титли някакви,
За пост или по даден царствен знак,
Тогава хвалят я с възторзи всякакви
И ѝ се кланят до земята чак.

Предмет е в този случай на внимание,
Дори на повсеместно подражание.

2132.

Аз силата на правдата отдавна
Възпявам като приказна мечта
И като детска приказка забавна
Без пряка връзка с действителността.

За правдата на силата обаче,
Която управлява всичко днес
И всепобедно по Земята крачи,
Отсъства поетичен интерес.

Тя е безсмъртна, но и невъзпята,
Приема се за неизбежно зло,
А за диктатора и съдията
Това зло е дори добре дошло.

Оказва се, че средство е класическо
За равновесието политическо.

2133.

Тираните намразих от сърце
И всяко нещо, свързано със тях –
Окървавените от смърт ръце
И кървавия им злокобен смях.

Усмивката им предвещава смърт,
Пролята кръв е техният нектар,
Със кръв обливат земната ни твърд
През образа на фюрер или цар.

От ада идват и сами са ад,
Обсебили са не една страна,
Нещастieto ни е благодат
За тях с война, а също без война.

Но все пак, щом умрат, ведно с идеите
Ще им взривяваме и мавзолеите!

2134.

От хоризонта блика красота,
Която да ме радва не престава,
Врата към неизвестното е тя
И щастие на всеки обещава.

При изгрев, залез, буря или дъжд
Той се мени, оставайки прекрасен,
Неизмерим, но обозрим надлъж,
Безкласов, безпартиен и опасен.

Най-странно е, че е на свобода,
А е полезно да се арестува,
Защото свободата е вреда
И тумор, който трудно се лекува.

Според властта дошло е вече време
На хоризонта мярка да се вземе.

2135.

След предизборната паника
Радваме се на избранника,

Той със всекиго от нас
Ще разделя своята власт

И със негово участие
Ще градим народовластие...

През Народното събрание
Той изпраща ни послание

Да се трудим цял живот
За свободния народ.

Всички хора като премия
Ще получим поздравления,

На останалите в срок
Ще открие банков влог.

2136.

Къде са истините безутешни?
Как раждат се и как умират те?
Безспирно обявяват ги за грешни,
Избиват ги, но броят им расте.

На тях се уповават много хора,
Те няма на кого да се опрат,
Макар самите те да са опора
На смелите отиващи на смърт.

Понявга истините се променят,
Дворците и прислужниците не,
На властите един и същ е генът –
Не се задържат дълго без клане.

Сегашни, утрешни или предишни,
Те смятат истините за излишни.

2137.

Управлением НКВД утверждается следующее количество подлежащих репрессии: Азербайджанская ССР – первая категория (смертная казнь) 1500, вторая 3750 и т.д..(следват другите републики)

Голямото съветско постижение! –
Безименни убийства, но по план!
За главорезите е улеснение,
Защоти пътят им е очертан.

Забележителен и удивителен
Е списъкът със кръглите числа!
Той дава достъп задължителен
Към Онзи свят по строги правила.

Смъртта поема с жарките си въглени
Човеците по спуснатия брой
И липсите най-често са закръглени
С привличане на безразлично кой.

Но странно е! - Такова начинание
Не се побира в нашето съзнание!..

2138.

Строителя Страданието чака го,
Без работа е. Вкъщи глад и плач.
Но чувал ли нейде някой някога
Да се закрива службата “Палач”?!

Палачите живеят с привилегия
За разлика от всекиго сред нас,
Те част са от великата стратегия,
Която пази някого на власт.

Измислят им какви ли не названия,
еSeS, ДеСе, Gestapo, КаГеБе
И непрестанно са в съревнование
Кой повече лица да погребете.

Мнозина мислят, че беда голяма
Възникнала би ако тях ги няма.

2139.

Обикновено нулите са бойки
В борбата да получат щатни бройки,

Но единиците, ах, единиците,
Са недолюбвани от политиците

И затова държавата щастлива
Вълна от нули често я залива...

А нули - учени или учители,
Села и градове са пренаситили –

Пред единицата като застават
Те десеторно я обезценяват,

Докато всяка лъжедемокрация
Превърнат във люпилня на инфлация.

Не малко вождове са се прочули,
Че нули са и правят само нули.

2149.

Възможно ли е път да се намери
Между страдание и състрадание,
Да се намери и да се измери
Чрез мярката на точното познание?

Страданието, явно, е глобално,
Това е факт без всякакво съмнение,
Морално ли е или неморално
Зависи от общественото мнение.

Но състраданието днес живее
Притиснато в стените на съседствата
И рядко индивид ще се намери
Да си разходва по-далече средствата.

Макар че много близки са по име,
Те двете днес са несъизмерими.

2141.

Безсмъртие, от всекиго мечтано,
Ако един ден се осъществи,
От мафията бързо завладяно,
То на пазара ще се появи.

Ще се гордеят с него разни мутри,
Съдии ще го взимат за рушвет,
Ще има надписи “Елате утре!”
И речи пред диктаторски портрет.

Диктаторът ще е водач всевечен
Ведно с целия си род голям,
А бедният народ, на гнет обречен,
Ще бъде вечно безнадеждно ням.

Той в отчаяние ръце ще кърши:
“Дано безсмъртието скоро свърши!”

2142.

Отдавна нуждите от простотия
Са преизпълнени на този свят,
Но простотията като стихия
Не спира да превзема стар и млад.

Обсебила е всичките народи
И всички власти са под нейна власт,
Нанякъде човечеството води,
Къде не знае тя, но зная аз.

Във бъдеще, от нея победено,
Умът ще се преследва със закон,
Покорството ще бъде неотменно
И Глупостта ще бъде с царски трон.

Планетата от край до край щастлива
От благоденствие ще се опива.

2143.

Попадна в комунизма принудително,
Но после му се посвети до край
И с множеството кряска одобрително
При прекръщаване на ада в рай.

Участва вредом заедно със другите
В прославата на вожда-сатана
И ордени получи за заслугите
В покварата на цялата страна.

Потъна в мръсотията съзнателно,
Макар че бе наясно кой е крив
И със греха се свърза окончателно...
Мнозина мряха. Той остана жив.

Сега на Свободата е строител,
Но вече в ролята на предводител.

2144.

Кой ще измери днес духовността
И влога ѝ в живота на Земята?
Не е подвластна на числата тя
И от природата е непризната.

За някои човешки същества
Тя спада към излишните прояви,
Почива при човешките права,
Но от правата трудно хляб се прави.

Светът изглежда разделен на две –
На неголяма част и на голяма,
Съсъществуват те от векове
В общопланетната ни панорама.

Едните са със идеали разни,
А другите – природосъобразни.

2145.

Звездата на талантите изгрява,
Но все пак идва време да залязва
И подслони заслужената слава
На спомените в мамещата пазва.

Талантите са стълб на малцинството,
Неталантливите сме тяхната основа,
Без нас не ги приема обществото
Във вярата си, за любов готова.

Могъществото ни е във безброя,
Нас никой не успява да ни спира,
Готови сме да защитим застоя
Чрез избори, с куршум или секира.

И горди сме, че главно напоследък
Осигурихме липса на напредък.

2146.

За разлика от някои съграждани,
Които чакат своя ред в земята,
Аз вярвам във небесното прераждане -
В небето търся истината свята.

Страня от сферата на производството,
То с естеството си не ме привлича,
На умствената ленност с благородството
Обичам постоянно да се кича.

Отгоре ме приветстват с песен птичките,
От покрива ми кимат керемиди,
Без мен ще бъдат всичките самички те,
Това не може Бог да не го види.

Но Дявола като за подигравка
Ме блъсна грубо във една канавка.

2147.

Снежанки сред излишък от джуджета
Сънуват под небесния покров
Как принцът от далечната планета
Ще ги дари със искрена любов.

Но принцовете вредом намаляват,
Републикански вятър ги отвя,
За тях и приказките отесняват,
Орязани са царските права.

Те заедно с магьосници и феи
Ще процъфтяват в детските мечти
Не като факти, а като идеи,
Които възрастта ще осмърти.

Това пренеприятно преживяване
Погрешно се нарича поумняване.

2148.

Щом мисъл велика спохожда
Голямата личност на вожда,
Тя става партийно становище
И даже духовно съкровище.

Цитират я бойни другари,
Тълкуват я рой вестникари,
Работници в схлупени жилища,
А също във всички училища.

От Бога е тя вдъхновена,
И мъдра, и ясна, и ценна,
Привлича всеобщо внимание
И буди всеобщо признание:

“Аз смятам, че всяко явление
си има и своето значение...”

2149.

Убийствата на масова основа
Са опаковани във оправдания,
А съвестта позорно е готова
Да уважи убийствената мания.

Такъв порок в човешката природа
Изглежда свързан с някакво проклятие!
Той хвърля ни за нечия изгода
На злобата в престъпните обятия.

Там богът Марс е подредил нещата,
А почне ли се, после няма спиране,
Потъва в непрогледен мрак душата
И всички в скотобойна са натирияни..

Човек успя да стъпи на Луната,
Но няма как да победи войната.

